

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoCsp/14/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6623200155
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6623200155.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpený Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXXX/XX, XXX XX E., prechodne bytom F. G. A. XXXX/XX, XXX XX H., o zaplatenie 7 000,- € s príslušenstvom o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 16Csp/2/2023-172 zo dňa 04.12.2023, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Žalobu o zaplatenie dlžnej istiny úveru poskytnutého žalovanej právnym predchodcom žalobcu I. J. K., L.. Bratislava (ďalej aj „banka“) Zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 19.06.2018 (ďalej aj „zmluva o spotrebiteľskom úvere“) zamietol súd prvej inštancie pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na uplatnenie tohto nároku. Uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávky medzi pôvodným veriteľom I. J. K., L.. Bratislava a žalobcom dňa 13.11.2020 podľa § 524 a nasledujúce zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“) súd prvej inštancie nespochybňoval. Preukázané bolo aj oznámenie postúpenia pohľadávky postupom žalovanej, čo ale podľa názoru súdu prvej inštancie automaticky neznamená, že právne účinky zmluvy o postúpení pohľadávok, ktoré predpokladá ustanovenie § 524 a nasledujúce OZ nastali. Pre platné postúpenie pohľadávky bolo nevyhnutné dodržať aj ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej aj „zákon č. 483/2001 Z. z.“ alebo „zákon o bankách“), ktoré pre platné postúpenie pohľadávky ustanovuje dve podmienky. Prvou z nich je písomná výzva banky voči klientovi na úhradu dlžnej sumy a následné omeškanie dlžníka viac ako 90 kalendárnych dní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva povinnosť súdu v spotrebiteľských veciach z úradnej moci skúmať aktívnu a pasívnu vecnú legitímáciu strán v spore. Za splnenú považoval súd prvej inštancie podmienku o omeškaní žalovanej so splácaním svojho peňažného záväzku voči banke viac ako 90 dní. Vyslovil však pochybnosti o splnení prvej podmienky ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, či bola žalovaná zo strany banky písomne vyzvaná na splnenie omeškaného dlhu. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/75/2020 z 27.10.2022 odkazujúce na skoršie rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/266/2020 z 31.03.2022, podľa ktorého ustanovenie § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že klient je v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru nemožno podľa tohto rozhodnutia najvyššieho súdu priznať aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca napriek upozorneniu súdu prvej inštancie nepreukázal v spore, že jeho právny predchodca pred postúpením pohľadávky na žalobcu zaslal žalovanej výlučnú a samostatnú písomnú výzvu o tom, že je žalovaná v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Okresný súd prijal záver najvyššieho súdu vyslovený v uznesení sp. zn. 4Cdo/75/2020, že vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru nie je možné

považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože z nej nemohla žalovaná vyvodiť úmysel banky postúpiť pohľadávku na tretí subjekt, čím by došlo aj k prelomeniu ochrany bankového tajomstva. Postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu vyhodnotil súd prvej inštancie ako neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom.

1.1 Žalobcom uvádzanú judikatúru najvyššieho súdu a súdov všeobecnej inštancie vzťahujúcu sa k výkladu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách nepovažoval súd prvej inštancie za priliehavú. Najvyššiemu súdu vyčítal, že hoci v uznesení sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27.09.2023 opačne než v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/75/2020 posúdil otázku náležitosti výzvy banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva pre banku povinnosť osobitne klientovi uviesť možnosť postúpenia pohľadávky na tretiu osobu), iba poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/191/2021 z 30.06.2022, ktoré okrajovo riešilo otázku obsahových a formálnych náležitostí výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách možno považovať aj oznámenie o vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, ak je jej obsahom aj výzva na zaplatenie) bez toho, aby sa vyporiadal s odlišným názorom vyplývajúcim z uznesenia sp. zn. 4Cdo/75/2020 a preto jeho závery v uznesení sp. zn. 9Cdo/165/2022 nemožno považovať za prijaté v súlade s judikatúrou Ústavného súdu SR, ktorý v náleze sp. zn. III. ÚS 289/2017 z 21.11.2017, v náleze sp. zn. II. ÚS 328/2022 z 21.09.2022 a ďalších uviedol, že súd má poznať svoju vlastnú judikatúru, t. j. aj rozhodnutia iných sudcov, resp. senátov toho istého súdu a zohľadniť ju bez ohľadu na to, či na ňu samotné strany sporu poukazujú. V prípade odlišného názoru na riešenie určitej právnej otázky je súd povinný svoj názor presvedčivo odôvodniť.

1.2 V závere svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol: „Súd uvedené skutočnosti dáva do povedomia súdom vyššej inštancie ako požiadavku pre zosúladenie rozhodovacej praxe na dovolacom súde. Bez toho je totiž daný priestor pre to, aby súd v obdobných veciach nerozhodoval rovnako... Súd je tak presvedčený o tom, že pokiaľ o zosúladenie praxe súdov v tejto otázke zatiaľ nedošlo vo funkčnej hierarchii „zhora nadol“, je potrebné túto otázku otvoriť práve zo strany súdov prvej inštancie“.

1.3 Návrhu žalobcu na rozhodnutie veci rozsudkom pre uznanie nároku podľa § 282 C. s. p. súd prvej inštancie nevyhovel s odôvodnením, že na to neboli splnené zákonné podmienky, keď žalovaná neurobila jednoznačný prejav vôle, ktorým by nárok žalobcu uznala. Vyslovila sa len, že o existencii dlhu vedomosť mala, chce ho splácať v minimálnych splátkach. Tento svoj postup považoval súd za súladný s názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v rozsudku sp. zn. 7Cdo/179/2020 (R 25/2022), podľa ktorého v spotrebiteľskom spore možno za relevantný prejav spotrebiteľa, že uznáva nárok dodávateľa považovať iba jednoznačný, pochybnosti nevyvolávajúci prejav spotrebiteľa, ku ktorému pristúpil až po osobitnom poučení súdom v zmysle § 292 písm. b) C. s. p. Bez takéhoto poučenia súdom samo vyjadrenie spotrebiteľa, že si je vedomý dlhu a chce dlžnú sumu zaplatiť nemožno považovať za uznanie nároku.

1.4 O nepriznaní nároku na náhradu trov žalovanej podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“) rozhodol súd prvej inštancie po zistení, že žalovanej úspešnej v spore žiadne trovy konania nevznikli.

2. V odvolaní proti tomuto rozsudku žalobca vytkol súdu prvej inštancie, že nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil (odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ Civilného sporového poriadku). Žalobca tvrdil, že v konaní bolo nesporne preukázané, že banka zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách dodržala. Žalovaná bola postupom vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, okrem iného aj výzvou z 09.12.2019 na úhradu dlžnej sumy označenej ako tretia upomienka – pokus o zmier a zároveň aj výzvou z 10.01.2020, ktorou postupca vyhlásil úver za predčasne splatný. Za kvalifikovanú výzvu právneho predchodcu žalobcu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách možno považovať nielen výzvu z 09.12.2019, ale aj vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru z 10.01.2020. V čase nadobudnutia účinnosti postúpenia pohľadávky voči žalovanej dňom 03.03.2022 podľa Rámцovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasledujúce Občianskeho zákonníka dňa 13.11.2020 medzi postupcom I. K., L.. Bratislava a žalobcom bola žalovaná v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyžaduje „osobitnú“ výzvu a neurčuje ani jej osobitné náležitosti, práve naopak, ak sú kumulatívne splnené podmienky pre platné postúpenie (výzva na zaplatenie dlhu, omeškanie dlžníka), tak dôjde k účinnému postúpeniu pohľadávky. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nezohľadňuje judikatúru najvyšších súdnych autorít pokiaľ ide o obsahové náležitosti výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Rozhodnutie súdu prvej inštancie

nie je súladné s aktuálnou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu - uznesením sp. zn. 9Cdo/165/2022, uznesením sp. zn. 1Obdo/92/2018, rozsudkom sp. zn. 7Cdo/26/2017 a rozhodnutiami krajských súdov Slovenskej republiky. Závery obsiahnuté v rozsudku súdu prvej inštancie nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní ani v platnej právnej úprave, ktorá sa k predmetu sporu vzťahuje.

2.1 Za nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie znemožňujúci žalobcovi uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces žalobca považuje, že po vyjadrení žalovanej zo 06.09.2023, v ktorom žalovaná expressis verbis uviedla, že si je vedomá pohľadávky a vzniknutého dlhu a že dlh neuhrádzala z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu mal súd na návrh žalobcu vydať rozsudok pre uznanie nároku, keď žalovaná uznala, že na jej strane záväzok voči žalobcovi existuje a je ochotná ho vyrovnať formou minimálnych splátok, ktoré jej aktuálna sociálna situácia umožňuje. Žalobca nepopiera, že v zmysle § 295 C. s. p. môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ale sa v žiadnom prípade nestotožňuje s postupom konajúceho súdu vo veci, ktorý v priamom rozpore s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku nerešpektoval uznávací prejav žalovanej a z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovanej ako spotrebiteľa aktívne menil jej vôľu, ktorou bolo ukončenie sporu tak, že pohľadávku žalobcu uhradí vo forme splátok. Súd úplne znehoval slobodnú vôľu žalovanej, hoci medzi stranami sporu aktívna vecná legitímácia žalobcu a existencia pohľadávky sporná nebola. Zmluva o postúpení pohľadávky za neplatnú vyhlásená rozhodnutím súdu nebola. Súd prvej inštancie dostal žalovanú, ktorá chcela dlh dobrovoľne splniť, napr. aj preto, aby dosiahla výmaz z úverového registra do situácie absolútnej právnej neistoty, keď žalovaná nevie, komu má záväzok plniť, keďže obaja domnelí veritelia (postupca a žalobca) sa z dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu zdráhajú prijať od žalovanej plnenie, aby sa nevystavili riziku prijatia bezdôvodného obohatenia a konania v rozpore s odbornou starostlivosťou. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je len zdanlivo ochraňujúce spotrebiteľa a v konečnom dôsledku ho môže poškodiť. Povinnosť súdu rozhodnúť rozsudkom pre uznanie v prípade, ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom vyplýva z ustanovenia § 282 C. s. p., ktoré direktívne ukladá súdu rozhodnúť rozsudkom pre uznanie a nepripúšťa len možnosť vydania takéhoto rozhodnutia. Postup súdu je v rozpore s odbornou literatúrou a príslušnými ustanoveniami C. s. p., v zmysle ktorých súd v prípade uznania nároku v akejkoľvek forme nie je oprávnený skúmať hmotnoprávnu stránku veci, nakoľko je viazaný procesným úkonom žalovaného a v prípade návrhu na vydanie rozsudku pre uznanie zo strany žalobcu je povinný takto rozhodnúť a to aj v prípade, ak by mal za to, že nárok uplatnený žalobou napríklad neexistuje. Za uznávací prejav žalovanej považuje žalobca podanie žalovanej zo 06.09.2023. K povinnosti súdu rešpektovať uznávací prejav žalovaného sa vyjadril Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 4Cdo/224/2021 z 27.04.2022.

2.2 Žalobca navrhuje zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe vyhovieť alebo zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Žalovaná rozsudok súdu prvej inštancie osobne neprevzala, nepodarilo sa jej doručiť ani odvolanie žalobcu, preto vyjadrenie k odvolaniu žalobcu z jej strany podané nebolo.

4. Krajský súd podľa § 34 ods. 1 C. s. p. príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalobcu po preskúmaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania z dôvodu nenaplnenia zákonných podmienok pre jeho nariadenie ustanovených v § 385 ods. 1 C. s. p., po zohľadnení postupu súdu prvej inštancie v tejto veci a žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov dospel k názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je možné považovať za vecne správne a je potrebné ho podľa § 389 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku zrušiť a vec mu podľa § 391 ods. 1 C. s. p. vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Skutkový stav, ktorý súd prvej inštancie posudzoval, je popísaný v 5. bode odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie tak, že banka uzavrela so žalovanou dňa 19.06.2018 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru vo výške 22 350,- €, ktorý mala žalovaná splatiť v 95 splátkach po 324,57 € spolu aj s úrokmi v konečnej výške 31 505,10 €. Žalovaná porušila záväzok splácať úver dohodnutými splátkami, preto ju banka výzvou z 09.12.2019 vyzvala na úhradu splátok. Výzva zostala bez reakcie žalovanej, čo viedlo banku k zosplatneniu úveru listom z 10.01.2020, ktorý sa dostal do dispozičnej sféry žalovanej 15.01.2020. Zmluva o postúpení pohľadávok medzi bankou a žalobcom bola uzatvorená 13.11.2020 a postúpenie pohľadávky oznámila banka žalovanej 16.03.2022.

6. Žiada sa upresniť, že žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru za účelom refinancovania iného úveru podala žalovaná 19.06.2018 v G. a v nej požiadala o zasielanie korešpondencie na adresu trvalého bydliska uvádzaného ako C. D. XXXX/XX, XXX XX E., M. N.. V ten istý deň uzavreli I. K.,

L.. Bratislava a žalovaná zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „I. C.“ označovaný ako druh úveru: Spotrebiteľský úver – I. pôžička na refinancovanie s výškou úveru 22 350,- € na dobu určitú v trvaní 96 mesiacov. Súdom prvej inštancie uvádzaná mesačná splátka 324,57 € bola dohodnutá ako mesačná anuitná splátka vrátane poisťného (poisťné činilo zo splátky 18,10 €) a fixná úroková sadzba počas celej doby trvania zmluvy (vo výške bez zliav) bola určená na 8,90 % p. a. Žalovanej za využitie voliteľnej služby ponúkanou bankou bola poskytnutá zľava z úrokovej sadzby vo výške 2 % p. a. Súčasťou zmluvy podľa článku 1 zmluvy o poskytnutí úveru sa stali aj Všeobecné obchodné podmienky I., L. na poskytovanie spotrebiteľských úverov fyzickým osobám – občanom, ktoré v časti označenej VIII. Podmienky predčasnej splatnosti úveru (okamžitá splatnosť úveru) a iné podmienky upravujú oprávnenie banky požadovať, aby dlžník vrátil celú pohľadávku s príslušenstvom pred dátumom konečnej splatnosti úveru dohodnutým v zmluve a vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru, ak sa dlžník dostane do omeškania s úhradou jednej anuitnej splátky počas obdobia dlhšieho než tri mesiace a bol na jej zaplatenie bankou písomne vyzvaný a súčasne upozornený na zámer banky uplatniť právo vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru, pričom od tohto upozornenia musí uplynúť viac ako 15 dní. Vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru sa upravuje spôsob komunikácie a doručovania písomností tak, že písomnosť doručuje banka klientovi na poslednú oznámenú adresu osobne, poštou, kuriérom alebo elektronicky, prípadne iným dohodnutým alebo zákonom stanoveným spôsobom, ktorý umožní klientovi oboznámiť sa s doručovanou písomnosťou. V prípade potreby môže banka využiť pre doručovanie aj inú banku známu adresu a písomnosť sa považuje za doručенú dňom jej prevzatia alebo odmietnutia jej prevzatia, ak sa doručuje osobne alebo kuriérom, 10. pracovným dňom po jej odoslaní poštou, deň po jej odoslaní, ak bola zaslaná prostredníctvom e-mailu alebo SMS správy, ak nie je preukázaný skorší termín doručenia. Ak bola zásielka banky odoslaná na poslednú klientom oznámenú adresu, písomnosť sa považuje za doručенú aj vtedy, ak sa vráti ako nedoručiteľná.

7. Súčasťou súdneho spisu sú opakované lustrácie bydliska žalovanej v Registri obyvateľov, z ktorých je zistiteľné, že od 02.07.2014 je žalovaná hlásená na trvalý pobyt na adrese C. D. XXXX/XX, E., okres O. D.. K prechodnému pobytu je podľa správy Registra obyvateľov prihlásená žalovaná od 26.07.2019 na adrese F. G. A. XXXX/XX, H.. Dátum ukončenia prechodného pobytu na tejto adrese má nastať 26.07.2024.

8. Žalobca tvrdí, že za kvalifikovanú výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať výzvu z 09.12.2019 a výzvu obsiahnutú vo vyhlásení o predčasnej splatnosti úveru z 10.01.2020. Súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevyjadril k argumentácii žalobcu, že práve tretia upomienka – pokus o zmier z 09.12.2019 predstavuje kvalifikovanú výzvu banky adresovanú dlžníkovi pred postúpením pohľadávky. V bode 10 odôvodnenia zaujal právny názor len k dokumentu z 10. januára 2020, ktorým oznamovala banka žalovanej vyhlásenie zostatku úveru za predčasne splatný, aj to nedostatočne, keď s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/75/2020 vyslovil názor, že: „Žalobca v spore nepreukázal, že žalovanej pred postúpením pohľadávky zaslal výlučnú a samostatnú písomnú výzvu, že žalovaná je v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Súd totožne ako citovaná judikatúra najvyšších súdnych autorít, nesúhlasí so záverom, že za takúto výzvu je možné považovať vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru. Primárne je totiž predmetom tejto výzvy zosplatenie úveru ako takého. Len sekundárne bola žalovaná vyzvaná na úhradu dlhu.“ a to bez vyhodnotenia textu listiny datovanej dňom 10. januára 2020 na č. I. 57 spisu, z ktorej nie je možné vyvodiť, že primárne bolo predmetom tejto listiny iba oznámenie zosplatenia úveru a len sekundárne bola žalovaná vyzvaná na úhradu dlhu, ako to bolo vo veci posudzovanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Cdo/266/2020, na ktoré odkazuje súdom prvej inštancie preferované rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/75/2020.

9. Úlohou súdov podľa § 3 Civilného sporového poriadku je prejednávať a rozhodovať súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Do kompetencie okresného súdu nepatrí hodnotenie rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V súkromnoprávnom spore nie je zákonný priestor na vznesenie požiadavky voči najvyššiemu súdu na zjednotenie rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Podnety na zjednocovanie výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov vyšším súdom podáva predseda grémia na základe stanoviska grémia okresného súdu v súlade s § 15 ods. 4 písm. c) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

10. Aby bol naplnený princíp právnej istoty zakotvený v článku 2 ods. 2 základných princípov Civilného sporového poriadku, musia všeobecné súdy rozhodovať spory v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia poukazuje na (podľa neho) rozdielnu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu k otázke náležitostí a formy výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorú musí banka pre platné postúpenie pohľadávky adresovať dlžníkovi pred postúpením pohľadávky. Súdom prvej inštancie formulované dôvody napadnutého rozhodnutia, prečo „zotrval na judikatórnych záveroch Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 4Cdo/75/2020“, nepovažuje odvolací súd za „zmysluplný právny dialóg“ v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21.12.2011 sp. zn. 2Cdo/155/2011 z dôvodu, že súd prvej inštancie neporovnal skutkové okolnosti vecí, v ktorých sú podľa jeho názoru vyjadrené konkurujúce si názory najvyššieho súdu. Princíp právnej istoty a predvídateľnosť práva znamená, že na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach sa dá rovnaká odpoveď, teda že rovnaké situácie budú posudzované rovnakým spôsobom (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/12/2023 z 25.04.2024). V prvom rade je preto potrebné ustáliť, či ide o rovnakú situáciu alebo aspoň analogickú, až následne nastupuje právne posúdenie konkrétnej veci. Za ustálenú rozhodovaciu prax, ktorú musia všeobecné súdy rešpektovať, sa považuje rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít. Prelomiť judikatúru najvyšších súdnych autorít môže byť iba súd tej istej alebo vyššej inštancie než súd, ktorý ju vytvoril.

11. Súd prvej inštancie tvrdí, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/75/2020 z 27.10.2022 došlo k zmene judikatúry bez toho, aby vysvetlil, akú a ku ktorej právnej otázke vzťahujúcu sa judikatúru najvyššieho súdu považoval za ustálenú, k zmene ktorej došlo práve v dôsledku rozhodnutia najvyššieho súdu pod sp. zn. 4Cdo/75/2020. Z textu odôvodnenia pod bodom 11 „pokiaľ žalobca citoval judikatúru súdov vo svojich prednesoch, tá už nie je aktuálna“ by bolo možné dospieť k názoru, že za neaktuálnu judikatúru súd prvej inštancie považuje judikatúru najvyššieho súdu citovanú v odpovedi žalobcu z 10.03.2023 na výzvu súdu prvej inštancie z 20.02.2023 na č. I. 85 spisu, aby žalobca vzal späť žalobu, pretože nie je aktívne vecne legitimovaný v spore, keď nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle uznesenia NS SR sp. zn. 4Cdo/75/2020 a že predbežne považuje súd prvej inštancie nárok uplatnený žalobou za premlčaný. Vo vyjadrení z 10. marca 2023 žalobca uviedol, že rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/75/2020 nerieši otázku § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko sa v ňom iba konštatuje, že sa otázkou náležitosti a formy výzvy zaoberalo už skoršie rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/266/2020 z 31. marca 2022, preto je na podrobnejšiu analýzu potrebné sa v prvom rade pozrieť na závery rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/266/2020, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že „z obsahu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (č. I. 18 a 19 spisu) síce sekundárne vyplýva, že žalovaní sú pre prípad porušenia v omeškaní so splatením splátky úveru, ktoré trvá viac ako tri mesiace, avšak primárne je predmetom tejto výzvy oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku“. Žalobca upozornil, že je primárne potrebné skúmať obsahovú stránku výzvy a zdôraznil, že vo výzve adresovanej bankou žalovanej 10. januára 2020 bola žalovaná výslovne vyzvaná na plnenie omeškaného dlhu, v nej nie je výzva na plnenie omeškaného dlhu uvedená len sekundárne. Ďalej dôvodil, že súkromné právo vo všeobecnosti vychádza zo zásady bezformálnosti právnych úkonov, žiaden zákon nezakazuje, aby dva právne úkony a to vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a výzva na plnenie dlžnej sumy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nemohli byť súčasťou jednej listiny. S uvedeným názorom odvolací súd súhlasí. Okrem rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 upriamuje žalobca v podaní z 10. marca 2023 pozornosť na ďalšie rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/26/2017, sp. zn. 5Cdo/224/2021, sp. zn. 4Cdo/132/2021, z ktorých posledné dve sa týkajú plynutia premlčacej doby na uplatnenie nároku na zaplatenie dlžnej sumy po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru.

11.1 Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28. marca 2018 nie je možné považovať za prekonané vydaním rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/75/2020 dňom 27.10.2022. Na rozhodnutie sp. zn. 7Cdo/26/2017 ako stále aktuálne odkazuje najvyšší súd aj v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/344/2020 z 21.12.2022.

12. V bode 6.5. uznesenia NS SR sp. zn. 4Cdo/75/2020 najvyšší súd označil otázku zodpovedajúcim spôsobom zafinovanú dovolateľom, na ktorú v tejto konkrétnej veci mal odpovedať a znela: „Pri splnení ktorých podmienok dochádza k platnému postúpeniu bankovej pohľadávky?“ a odpovedal na ňu poukazom na skoršie rozhodnutia dovolacieho súdu riešiacich túto otázku (7Cdo/26/2017, 1Cdo/147/2017) a doplnil, že v ním prejednávanom spore bola neplatnosť postúpenia pohľadávky vyvedená zo skutkového zistenia, že písomná výzva banky z 10. júla 2013 uvažujúcej o postúpení riadne

nesplnenej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil, nebola riadne doručená, teda nebola splnená jedna zo základných podmienok na postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. V ďalšom texte odôvodnenia uznesenia sp. zn. 4Cdo/75/2020 najvyšší súd citoval z rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 z 31. marca 2022, v ktorom podstatnou bola otázka, či výzvu, ktorou sa zároveň vyhlasuje okamžitá splatnosť pohľadávky možno považovať za výzvu podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách a odcitoval záver, ku ktorému najvyšší súd v citovanom rozhodnutí dospel „že obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je klient v omeškaní so splnením čo i len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách“ a práve tento citát z rozhodnutia NS SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 považuje odvolací súd za zavádzajúci pri výklade ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý viedol súd prvej inštancie k zamietnutiu žaloby.

13. Podľa § 92 ods. 8 zákona 483/2001 Z. z., ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre prevod práv banky alebo pobočky zahraničnej banky, ktorá je veriteľom, v súvislosti s nesplácanou zmluvou o úvere alebo pre prevod nesplácanej zmluvy o úvere podľa osobitného predpisu, pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

14. Aké skutkové okolnosti boli posudzované najvyšším súdom vo veci sp. zn. 2Cdo/266/2020 je zistiteľné z rozhodnutí súdov nižšej inštancie, ktorých sa uvedené dovolacie konanie týka. Okresný súd Humenné rozsudkom z 11. apríla 2018 sp. zn. 18C/229/2016 zamietol žalobu, ktorou sa právny nástupca banky domáhal voči žalovaným zaplatať dlžnej sumy z úveru pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie postupníka na uplatnenie tohto nároku. Záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie postupníka je odôvodnený tak, že na žalobcu nemohla byť zo strany postupcu (banky) postúpená pohľadávka pozostávajúca z čiastkových nárokov, ktorých splatnosť ešte nenastala, keďže žalobca nie je držiteľom bankového povolenia na poskytovanie bankových úverov, teda ani na ich správu a zároveň neboli naplnené zákonné predpoklady § 92 ods. 8 zákona o bankách na postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu. V konaní nebolo podľa súdu prvej inštancie preukázané, že písomná výzva banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách sa dostala do dispozičnej sféry oboch žalovaných. Súd prvej inštancie mal dokonca za to, že písomná výzva banky na úhradu dlhu musí nasledovať po nepretržitom omeškaní so splácaním splátok úveru dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Okresný súd sa k obsahu a forme výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyjadroval.

14.1 O odvolaní žalobcu proti tomuto rozsudku v časti zamietajúceho výroku rozhodoval Krajský súd Prešov rozsudkom z 11. apríla 2019 sp. zn. 20Co/77/2018 a potvrdil ho. Žalobca v odvolaní namietal, že v konaní pred súdom prvej inštancie predložil vlastnoručne podpísané doručky o prevzatí oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti oboma žalovanými a vytýkal súdu prvej inštancie, z akého dôvodu nepovažoval oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu za nedoručené, resp. z akého dôvodu neakceptuje oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu z 10. septembra 2014 ako výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Krajský súd s poukazom na judikatúru najvyššieho súdu k zákonným podmienkam platného postúpenia pohľadávky z banky na iný subjekt (písomná výzva klientovi, nepretržité omeškanie klienta viac ako 90 kalendárnych dní a splatnosť pohľadávky) uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie naplnenia všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách. V bode 12 odôvodnenia krajský súd uviedol, že písomná výzva banky klientovi je prvým predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky

alebo jej časti na inú osobu. Žalobca predložil text výziev na úhradu dlžnej sumy (výzvy M. M., L. – obe datované dňom 15. augusta 2014, ktoré boli adresované žalovanému 1/ a žalovanej 2/), avšak ich zaslanie ani doručenie žalovaným preukázané nebolo. Ani odvolací súd sa nevyjadroval k možnosti zahrnúť dva úkony nevyhnutné pre platné postúpenie pohľadávky z banky na nebankový subjekt do jedného formálneho prejavu.

14.2 Najvyšší súd v uznesení z 31.03.2022 sp. zn. 2Cdo/266/2020 rovnakým spôsobom reprodukoval rozhodnutia súdov nižšej inštancie (zaslanie a doručenie výziev z 15. augusta 2014 preukázané nebolo). Žalobca v dovolaní žiadal zodpovedať otázky „či výzva vo vyhlásení o mimoriadnej splatnosti úveru predstavuje výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách“ a či „je žalobkyňa povinná predkladať doručienky výziev v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách aj v prípade, ak je postúpenie pohľadávky a doručenie výziev medzi stranami nesporné“. Dovolací súd po zopakovaní podstatnej argumentácie odvolacieho súdu, z čoho vyvodil nesplnenie predpokladov na postúpenie pohľadávky (výzvy z 15. augusta 2014 neboli doručené žalovaným) konštatoval, že „za takto zisteného právneho stavu“ sa odvolací súd svojim právnym posúdením v otázke nesplnenia podmienok pre postúpenie pohľadávky vyplývajúcich z § 92 ods. 8 zákona o bankách neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Na otázku, či výzva vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti predstavuje výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách odpovedal, že ustanovenie § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku a skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, tento text však nasleduje po konštatovaní, že „z obsahu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (č. l. 18 a 19 spisu) síce sekundárne vyplýva, že žalovaní sú pre prípad porušenia v omeškaní so splatením splátky úveru, ktoré trvá viac ako tri mesiace, avšak primárne je predmetom tejto výzvy oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“.

14.3 Z takto formulovanej odpovede najvyššieho súdu na položenú otázku v dovolaní a popisu skutkového stavu odvolací súd vyvodzuje, že v konkrétnej veci posudzovanej najvyšším súdom pod sp. zn. 2Cdo/266/2020 nebolo možné považovať oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 10. septembra 2014 za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách vzhľadom na obsah a formuláciu textu tejto písomnosti a nie že vo všeobecnosti musí vždy oznámeniu o zosplatnení predchádzať výzva banky a tieto úkony nie je možné kumulovať do jedného dokumentu. Tento názor odvolacieho súdu je podporený skutočnosťou, že žiadne iné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky okrem rozhodnutia sp. zn. 4Cdo/75/2020, v ktorom je podľa názoru odvolacieho súdu text rozsudku sp. zn. 2Cdo/266/2020 vytrhnutý z kontextu, neprevzalo argumentáciu o potrebe výlučnej a samostatnej výzvy na splnenie dlhu a nemožnosti považovať za takúto výzvu výzvu obsahnutú v oznámení o zosplatnení dlhu. V rozsudku z 27.01.2022 sp. zn. 8Cdo/169/2020 nevytkol najvyšší súd Krajskému súdu v Nitre vyslovený právny názor, že ak obsahom oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu bola aj výzva žalovaným na zaplatenie pohľadávky, zákonné podmienky na postúpenie pohľadávky banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách splnené boli.

15. Dovolací súd práve v uznesení z 27.09.2023 sp. zn. 9Cdo/165/2022 (ku ktorému sa súd prvej inštancie nepriklonil) po námietkach dovolateľa, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neustanovuje osobitné náležitosti výzvy banky a že súdy nižších inštancií nejednotne posudzujú obsahové náležitosti písomnej výzvy banky klientovi pred postúpením pohľadávky a v skutkovo a právne obdobných veciach rozhodujú rôzne, čo narúša princíp právnej istoty na otázku, aké podmienky musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči klientovi s odkazom na judikát R 60/2018 zdôrazňujúc jeho aktuálnosť s tým, že nie je vzhľadom na znenie § 92 ods. 8 zákona o bankách namieste vyžadovať, aby výzva banky adresovaná dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách obsahovala ďalšie osobitné náležitosti než tie explicitne vyjadrené. Banka je povinná tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Zákon ale pre výzvu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách neustanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti. Ak banka klienta/dlžníka písomne vyzve na úhradu presne špecifikovanej konkrétnej sumy pohľadávky, možno takúto písomnosť považovať za výzvu pred postúpením, od ktorej doručenia musí uplynúť aspoň 90 dní a následne možno pohľadávku postúpiť, pretože dlžník bol upozornený na omeškanie s úhradou jeho peňažného záväzku. Z výzvy nemusí výslovne vyplývať informácia o možnosti postúpiť pohľadávku, musí z nej však byť bez akýchkoľvek pochybností zrejmá konkrétna špecifikácia pohľadávky, ktorú má dlžník uhradiť. Dovolací súd poukázal na to, že túto otázku okrajovo riešilo aj rozhodnutie sp. zn. 7Cdo/191/2021, z ktorého vyplýva, že za výzvu na plnenie pred postúpením podľa § 92 ods. 8 zákona

o bankách možno považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, ak jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie pohľadávky.

15.1 Odvolací súd opäť nesúhlasí s interpretáciou rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo/191/2021 súdom prvej inštancie pre prejednanú vec. I keď rozhodujúcou otázkou pre posúdenie prípustnosti a dôvodnosti dovolania vo veci sp. zn. 7Cdo/191/2021 bol spôsob doručenia výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách klientovi, nie je možné opomenúť, že aj vo veci posudzovanej dovolacím súdom pod sp. zn. 7Cdo/191/2021 bola výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách súčasťou oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu a dovolací súd nevytkol bezvýznamnosť položenej otázky pre prejednanú vec s odôvodnením, že výzva nemôže byť súčasťou oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti.

16. Práve vec prejednanú dovolacím súdom pod sp. zn. 9Cdo/165/2022 považuje odvolací súd za porovnateľnú s vecou prejednanou okresným súdom pod sp. zn. 16Csp/2/2023 a odvolacím súdom pod sp. zn. 17CoCsp/14/2024 z dôvodu, že v jednej aj druhej veci súčasťou oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti bola aj výzva na zaplatenie konkrétnej dlžnej sumy, s ktorou bol žalovaný v omeškaní. Neakceptovanie takejto výzvy súdom vyhodnotil dovolací súd vo veci sp. zn. 9Cdo/165/2022 ako nesprávne právne posúdenie veci. Zo záveru formulovaného dovolacím súdom v bode 41 uznesenia sp. zn. 9Cdo/165/2022 jednoznačne vyplýva, že výzvou v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za predpokladu, že dlžník mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom takéhoto adresovaného jednostranného právneho úkonu, ak toto oznámenie zároveň obsahovalo výzvu na úhradu dlhu.

17. Na č. I. 57 spisu je založená fotokópia výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom z 10. januára 2020 adresovaná žalovanej na adresu trvalého bydliska aj s kópiou obálky preukazujúcej odoslanie tejto výzvy ako doporučenej zásielky do vlastných rúk, ktorú žalovaná v odbernej lehote podľa oznámenia poštového doručovateľa neprevzala. Z textu tohto dokumentu vyplýva, že banka oznámila žalovanej, že napriek predchádzajúcim upomienkam neuhradila dlžnú pohľadávku banky z titulu zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru registračného čísla XXXXXXXXXXXXXXXX z 19.06.2018, z uvedeného dôvodu dňom 10.01.2020 vyhlásila banka predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva so zostatkom 20 480,98 €, z čoho na istinu pripadá 19 800,22 €, ktorá sa počnúc nasledujúcim dňom bude úročiť úrokovou sadzbou z omeškania v zmysle zmluvy o úvere až do jej zaplatenia, na splatné úroky pripadá 590,26 € a na poplatky 90,50 €. Ďalší text je výslovne výzvou na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom v lehote 7 dní od doručenia tejto výzvy s upozornením, že v prípade neuhradenia dlžnej pohľadávky banky v uvedenej lehote pristúpi banka k vymáhaniu pohľadávky dostupnými právnymi prostriedkami. Táto písomnosť podľa názoru odvolacieho súdu spĺňa podmienku výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

18. Pokiaľ žalobca tvrdí, že za takúto výzvu je možné považovať aj tretiu upomienku – pokus o zmier z 09.12.2019, s týmto názorom odvolací súd nesúhlasí. Výzvu – tretiu upomienku z 09.12.2019 je možné považovať len za výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ako predpoklad na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, čo vyplýva z časovej následnosti úkonov a samotného vyjadrenia žalobcu z 10.03.2023, v ktorom uviedol, že uplatnenie práva podľa § 565 OZ nastalo podaním zo dňa 10.01.2020. K uplatneniu tohto práva v súlade s § 53 ods. 9 OZ došlo pre nesplnenie splátky, ktorej splatnosť bola datovaná 27.09.2019. Treťou upomienkou z 09.12.2019 vyzval právny predchodca žalobcu žalovanú len na úhradu dlžných splátok úveru ku dňu 09.12.2019, nie na úhradu celej pohľadávky postúpenej žalobcovi a jej zmyslom bolo učiniť zadosť ustanoveniu § 53 ods. 9 OZ, aby mohol žalobca využiť právo vyplývajúce mu z § 565 OZ.

19. V súlade s rozhodnutím NS SR sp. zn. 7Cdo/191/2021 a sp. zn. 9Cdo/165/2022 odvolací súd uvádza, že u každej písomnosti (tretej upomienky z 09.12.2019 a výzvy na úhradu dlhu z 10.01.2020) bolo potrebné osobitne skúmať, či mala žalovaná ako klient banky objektívnu možnosť oboznámiť sa s ich obsahom. U listiny - tretej upomienky z 09.12.2019 je táto skutočnosť významná pre posúdenie, či mohol právny predchodca žalobcu zosplatiť pohľadávku a u výzvy z 10.01.2020 pre vyhodnotenie platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Odvolací súd považuje za nevyhnutné upozorniť, že tretia upomienka bola A. B. adresovaná na A. X P. H., hoci takáto adresa ako adresa bydliska či adresa, na ktorej sa žalovaná mala zdržiavať, z iných dokumentov nevyplýva. Vzhľadom na žalovanou predkladané listiny o jej zdravotnom stave a oznámeniu, že sa zdržiava u dcéry v Nemecku bolo potrebné preveriť, či liečenie vážnych zdravotných problémov nemalo vplyv na možnosť žalovanej oboznámiť sa s obsahom týchto listín, pretože ak je jednostranný hmotnoprávny úkon doručovaný prostredníctvom držiteľa poštovej

licencie, má adresát objektívnu príležitosť oboznámiť sa s jeho obsahom, ak sa zdržiava v mieste, kde sa mu doručuje (porovnaj napr. uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/191/2021). Aj podľa rozsudku NS SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 (R 4/2021) pripúšťajúceho fikciu doručenia zásielky spotrebiteľovi na poslednú známu adresu spotrebiteľa sa musia zásielky doručovať do dohodnutého miesta alebo určenej osobe; zo spisu nevyplýva, či adresa A. X, H., na ktorú bola žalovanej doručovaná tretia upomienka zo dňa 09.12.2019 zodpovedá „dohodnutému miestu“.

20. Ani súdu prvej inštancie sa nepodarilo doručiť žalovanej písomnosti na adresu trvalého či prechodného bydliska. Pátraním po pobyte žalovanej súd prvej inštancie z oznámenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Lučenci, OOPZ Lučenec na č. I. 116 spisu zistil, že sa žalovaná má zdržiavať u dcéry v O. na adrese P. M. XX, K. K. XXXXX (bol poskytnutý aj telefónny kontakt na žalovanú) a na túto adresu doručoval súd prvej inštancie podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady EÚ 2020/1784 z 25. novembra 2020 o doručovaní súdnych a mimosúdnych písomností v občianskych a obchodných veciach v členských štátoch žalovanej žalobu s prílohami. V piatom bode TLAČIVA A súd prvej inštancie výslovne uviedol, že sa má žalovanej doručiť žaloba s prílohami do vlastných rúk a v prípade, ak je tento spôsob nezlučiteľný s právnym poriadkom prijímajúceho členského štátu, nemá sa písomnosť doručovať podľa právneho poriadku prijímacieho členského štátu. Okresný súd Lučenec v TLAČIVE A označil adresu A. B. v O. ako P. M. XX, K. K. XXXXX, avšak v TLAČIVE K je uvedená iná adresa A. B. ako Q. M. XX, XXXXX K. K. a písomnosti neboli žalovanej doručené spôsobom žiadaným súdom prvej inštancie, ale podľa právneho poriadku prijímajúceho členského štátu vložení do poštovej schránky bytu alebo podobného zariadenia. Súd prvej inštancie si tieto rozdiely všimol, čo je zrejmé z ceruzkou urobenej poznámky na rube strany 150 a predvolanie na pojednávanie nariadené na 04.12.2023 už doručoval žalovanej priamo na adresu Q. M. XX, XXXXX K. K., O. M. N., avšak doručená nebola, vrátila sa súdu prvej inštancie s poznámkou, že ide o nedostatočnú/neznámu adresu.

20.1 Žalovaná dňa 11.09.2023 doručila Okresnému súdu Lučenec listiny adresované Remedium Legal, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava s označením „Reakcia na pokus o zmier spis č. XXXXXXX“ (ide o spisovú značku žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o. uvádzanú na listine zo 16.03.2022 v kópii na č. I. 9 spisu), ktorá bola žalovanej doručovaná spolu so žalobou do Nemeckej spolkovej republiky, v ktorom oznamuje dôvod, prečo nesplácala úver, že je stále bez príjmu, lieči sa, ale vie, že pohľadávku a dlh, ktorý vznikol musí splácať, ale vzhľadom na to, že nemá príjem, vie splácať dlh len minimálnymi splátkami, nevyhýba sa splatnosti, ale riešila iné existenčné problémy. Za odosielajúcu adresu žalovaná uviedla P. M. XX, XXXXX K. K. O. s dátumom podania 06.09.2023 v O.. Z toho, že sa táto písomnosť dostala na Okresný súd Lučenec je možné predpokladať, že žalovaná o spore vedomosť má. Obsah tejto listiny však neodôvodňuje záver vyvodený žalobcom, že žalovaná uznala pohľadávku žalobcu uplatňovanú v tomto konaní a bolo povinnosťou súdu podľa § 282 Civilného sporového poriadku rozhodnúť spor rozsudkom pre uznanie. Jednak listina nie je adresovaná konajúcemu súdu ale žalobcovi na pokus o zmier, v reakcii žalovanej na pokus o zmier nie je žiadna zmienka o súdnom konaní a k výške pohľadávky sa žalovaná nevyjadruje vôbec. Nevyhlásila, že nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť uznáva. Zhodne so súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že zákonné podmienky pre rozhodnutie sporu rozsudkom pre uznanie nároku podľa § 282 C. s. p. splnené neboli. Postup súdu prvej inštancie, keď nerozhodol rozsudkom pre uznanie nároku je v súlade s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/179/2020 z 30.11.2021 (R 25/2022) a odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku nebol uplatnený dôvodne.

21. Mimoriadnu splatnosť úveru poskytnutého zmluvou z 19.06.2018 vyhlásil právny predchodca žalobcu dňa 10. januára 2020 pre nezaplatenú splátku splatnú dňa 27.09.2019 (podľa vyjadrenia žalobcu z 10. marca 2023 na č. I. 87 a nasledujúce spisu), v ktorom s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k začiatku plynutia premlčacej doby v spotrebiteľských vzťahoch podľa § 103 Občianskeho zákonníka žalobca uvádza, že premlčacia doba pre uplatnenie nároku z nezaplateného úveru na súde začala plynúť 28.12.2019 a uplynula by 28.12.2022 nebyť predĺženia premlčacej doby o 76 dní podľa zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Vo výzve z 20. februára 2023 na späťvzatie žaloby podľa § 138 C. s. p. adresovanej žalobcovi súd prvej inštancie uviedol, že nárok uplatnený žalobou považuje za nedôvodný z dôvodu premlčania podľa § 54a Občianskeho zákonníka s tým, že sa predbežne nestotožňuje súd s právnym názorom žalobcu ohľadne neplynutia premlčacej doby. Z ďalšieho obsahu spisu nie je zistiteľné, ako súd možné premlčanie nároku podľa § 54a Občianskeho zákonníka posúdil, keď sa tejto otázke už v ďalšom konaní nevenoval a nevyjadril sa ani v napadnutom rozsudku, či názor na plynutie premlčacej doby zmenil.

22. Podľa § 54a Občianskeho zákonníka premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

23. Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že všetky hmotnoprávne premlčacie doby sa v dôsledku prijatia zákona č. 62/2020 Z. z. predĺžili o 76 dní.

24. Odvolací súd zotrváva na názore vyjadrenom už v rozsudku z 24.01.2024 sp. zn. 17CoCsp/44/2023, že na beh hmotnoprávnej premlčacej doby sa zákon č. 62/2020 Z. z. aplikuje len v prípade, ak koniec premlčacej doby prípadne do jedného z rozhodujúcich období podľa § 1 písm. a) od 27.03.2020 do 30.04.2020 alebo podľa § 8 písm. a) od 19.01.2021 do 28.02.2021 zákona č. 62/2020 Z. z., pretože len takýto výklad zodpovedá cieľu a zmyslu zákona č. 62/2020 Z. z. opakovane vyjadreného v dôvodovej správe k pôvodnému zneniu zákona a jeho novele uskutočnenej zákonom č. 9/2021 Z. z., aby v čase vyhlásenia zákazu pohybu na území SR z dôvodu pandémie ochorenia COVID-19 nemuseli občania a podnikatelia vykonávať úkony potrebné na uplatňovanie svojich práv z obavy, že by o ne prišli v dôsledku premlčania alebo prekluzie.

25. Premlčanie nároku podľa § 54a OZ posudzuje súd ex offa aj bez námietky strany sporu v spotrebiteľskej veci. Bolo povinnosťou súdu prvej inštancie vysporiadať sa s tým, či uplatnený nárok nie je premlčaný.

26. Úver podľa zmluvy z 19.06.2018 bol poskytnutý žalovanej na refinancovanie dvoch predchádzajúcich nesplatených úverov poskytnutých spoločnosťou I. J. K., L. vo výške zostatku 4 774,44 € a 2 366,46 €, spolu 7 140,90 €. Úver poskytnutý sumou 22 350,- € prevyšuje súčet zostatkov úverov žalovanej, na splatenie ktorých mal byť použitý úver poskytnutý zmluvou z 19.06.2018.

27. Zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2018 ukladal veriteľovi povinnosť pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou. Pri refinancovaných úveroch pripúšťa zákon č. 129/2010 Z. z. výnimky z tejto povinnosti. Ak podľa § 11 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2018 nebol veriteľ oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorázové splatenie spotrebiteľského úveru v prípade, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 tohto zákona, mal súd prvej inštancie zaujať stanovisko k otázke, či bolo povinnosťou veriteľa poskytujúceho žalovanej úver pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere posúdiť jej schopnosť splácať úver s odbornou starostlivosťou alebo sa na tento úver vzťahovala výnimka z dôvodu, že úver mal slúžiť na refinancovanie iných úverov.

28. V dôsledku nesprávneho právneho posúdenia náležitostí a formy výzvy banky klientovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách súd prvej inštancie nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy, ktorými preukazoval aktívnu vecnú legitímáciu v spore, platné a účinné zosplatenie dlžného úveru, nesplnil si povinnosti ex offa posúdiť prípadné premlčanie nároku podľa § 54a OZ, či bolo prípustné úver poskytnutý žalovanej 19.06.2018 zosplatiť, či sa tak stalo v súlade s § 53 ods. 9 a § 565 OZ, či mala žalovaná objektívnu možnosť zoznámiť sa s obsahom jednostranných hmotnoprávnych úkonov doručovaných jej pôvodným veriteľom prostredníctvom podniku poskytujúceho poštové služby. Námietky nesprávne zisteného skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci vznesené odvolateľom podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku boli vznesené opodstatnene.

29. Rozsah dokazovania pre správne právne posúdenie veci, ktoré je potrebné vo veci vykonať, presahuje rámec odvolacieho konania, ktoré je v prvom rade konaním prieskumným, ktorého cieľom nie je nahrádzať konanie na súde prvej inštancie. Z uvedeného dôvodu odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

30. Podľa § 391 ods. 3 C. s. p. odvolací súd uvádza, že úlohou súdu prvej inštancie je v prvom rade sa vysporiadať s prípadným premlčaním nároku podľa § 54a OZ pre prípad, že nárok bude považovaný za včas uplatnený vyhodnotí splnenie povinností veriteľa podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. posúdiť schopnosť dlžníka splácať úver s odbornou starostlivosťou, zaujme názor k oprávneniu

veriteľa vyžadovať od spotrebiteľa jednorázové splatenie spotrebiteľského úveru k spôsobu zosplatnenia úveru, účinkov jednostranných hmotnoprávných úkonov veriteľa, ktorými mienil docieľiť mimoriadne zosplatnenie úveru, opätovne posúdiť splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu.

30.1 Vzhľadom na rozporné údaje o bydlisku žalovanej a nepreukázanie bez všetkých pochybností, že žaloba s prílohami bola žalovanej doručená dožadným súdom v Nemecku, uskutoční súd prvej inštancie potrebné úkony na zistenie skutočného pobytu žalovanej (§ 116 ods. 1 C. s. p.) napríklad aj prostredníctvom kontaktu na žalovanú cez mobilný telefón, pretože len v prípade, ak sa súdu nepodarí žalobu doručiť na adresu zistenú postupom podľa § 116 ods. 1 C. s. p., môže súd pristúpiť k zverejneniu oznámenia o podanej žalobe na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu podľa § 116 ods. 2 C. s. p. a doručovať ďalšie písomnosti žalovanej na adresu podľa § 106 ods. 1 písm. a) C. s. p. Keď sa žalovaná určitý čas zdržovala u dcéry v O. M. N., nemal súd prvej inštancie opomenúť doručovať žalovanej rozsudok a odvolanie aj na adresu trvalého pobytu v Slovenskej republike, keď nebolo preukázané, že aj v čase odoslania týchto súdnych písomností sa žalovaná zdržuje v cudzine.

31. Podľa § 396 ods. 3 C. s. p. v ďalšom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách odvolacieho konania.

32. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súde je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súde je určené,
  - b) kto ho robí,
  - c) ktorej veci sa týka,
  - d) čo sa ním sleduje a
  - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 C. s. p.).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C. s. p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 C. s. p., resp. dovolanie má vady podľa § 429 C. s. p. napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 C. s. p. v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie väd a jeho poučení o následkoch neodstránenia väd dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) C. s. p. v spojení s § 436 ods. 1 C. s. p.).